

Hermed sluttede forhandlingen.

Der foretoges først afstemning vedrørende forslag til lov om støtte til nybygning af fiskerfartøjer m. v.

Lovforslagets §§ 1—12 og dets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Man gik dernæst til afstemning vedrørende forslag til lov om ændringer i lov om oprettelse af et kreditinstitut for fiskerierhvervet.

Lovforslagets tekst og dets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændringer i postloven.

(Første behandling findes i tidenden sp. 660, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 161).

Der var stillet 5 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Udvalgets ordfører (Poul Hansen [Svendborg]): Ved første behandling af dette lovforslag fremgik det ret klart, at det sikkert ikke blev muligt at få forslaget bestemt om en forhøjelse af avisportoen med ca. 10 mill. kr. gennemført, og det bekræftedes da også straks i udvalget. Men der viste sig samtidig en forståelse for det

ønskelige i at forbedre postvæsenets indtjeningsmuligheder, hvorfor man gik i gang med at undersøge, om andre rimelige muligheder var til stede. Betænkningen giver udtryk for, at udvalget har ment, at det var der.

Af lovforslagets bestemmelser vedrørende avisportoen tiltrædes kun forhøjelsen af overvægtsportoen samt portoforhøjelsen for udgiverkorsbånd. Ved at ændre forslaget således skåner man især de mindre aviser for forhøjelsens virkninger, og blade af almindelig størrelse vil kun mærke lidt til forhøjelsen. Som det fremgår af betænkningen, er det især udbringningsforholdene i landdistrikterne, der har fremkaldt modvilje mod at gøre bladudbringningen dyrere. Samtidig opfordres postvæsenet til i øvrigt at tage hele dette spørgsmål op til nøjere overvejelse under hensyntagen til de muligheder, der måtte ligge i anvendelsen af den moderne teknik. Selvfølgelig ved udvalget godt, at postvæsenet, der jo er dygtigt arbejdende, anvender moderne midler, men man ønsker altså at få undersøgt nærmere, om rationaliseringen ikke i højere grad kunne komme landdistrikterne til gode i form af hyppigere udbringning af post.

For på den anden side at opnå det af ministeren ønskede provenu har udvalget da samlet sig om en ophævelse af lokalportoen for breve og forretningspapirer. For flere år siden blev den specielle lokalporto ophævet, for så vidt angik tryksager og brevkort, og breve og forretningspapirer er altså det sidste tilbageværende område, hvor der er en særlig lokalporto. Udvalgets flertal — alle undtagen det ærede medlem hr. Poul Sørensen — har ment, at rimeligheden ved ophævelsen bl. a. kan forsvares under hensyn til, at de store byer, f. eks. København, har 6 à 7 gange udbringning i forhold til landdistrikternes ene udbringning. Det kan tilføjes, at lokalporto ej heller findes i Norge og Sverige.

Trods megen sympati har der derimod ikke kunnet samles flertal i udvalget for en nedsættelse af vægtgrænsen for breve til 20 g — det, vi kalder den nordiske vægtgrænse — og her har det særlig været frygt for mere arbejde med vægtkontrollen, der har bevirket modstanden mod denne vægtgrænse.

Resten af de foreslåede 10,69 mill. kr.,

[Poul Hansen (Svendborg).]

som forhøjerne i lovforslaget vil indbringe, hvis udvalgets ændringsforslag vedtages, fremskaffes ved en forhøjelse af portoen for anbefalede forsendelser, som stiger fra 40 øre til 50 øre, og en forhøjelse af portoen for postopkrævninger og postindkasseringer: de tre laveste satser sættes op med 10 øre og den højeste sats med 25 øre inden for begge disse grupper. Endvidere har den højtærede minister meddelt udvalget, at portoen for adresseløse forsendelser og udbetalingskort vil blive forhøjet ved kongelig anordning.

De forhøjerne, der på denne måde indføres, vil give følgende beløb: lokalportoens ophævelse 5,89 mill. kr., avisportoen ved overvægt 1,25 mill. kr., udgiverkorsbånd 0,75 mill. kr., anbefalede forsendelser 0,5 mill. kr., postopkrævninger og -indkasseringer 1,7 mill. kr., adresseløse forsendelser 100 000 kr. og udbetalingskort 0,5 mill. kr. — i alt de 10,69 mill. kr., som jeg før nævnte — medmindre nogle af disse ændringer medfører nedgang i forsendelsernes antal; man må naturligvis regne med, at der altid kan blive udsving, men jeg tror nu ikke, at de bliver store.

Som man vil se, er det ved alle disse ændringsforslag taksterne for de forsendelser, som giver særligt arbejde for postvæsenet, der berøres. Jeg skal på hele udvalgets vegne anbefale ændringsforslagene nr. 3—5; ændringsforslag nr. 2 om ophævelse af lokalportoens anbefaler jeg på et flertals vegne, idet som nævnt et medlem af udvalget, det ærede medlem hr. Poul Sørensen, ikke har kunnet tiltræde dette ændringsforslag.

Carsten Raft: Det har været umuligt for det ærede medlem hr. Poul Sørensen her at motivere sin mindretalsstilling, da han er på vej til et nødvendigt møde ude i landet, og jeg skal derfor tillade mig at gøre det efter hans anmodning.

Ændringsforslag nr. 2 er, om jeg så må sige, kommet til undervejs; i virkeligheden er der aldrig gjort rede for denne foranstaltning her i tinget; der er aldrig givet en saglig og omhyggelig redegørelse for, hvorfor man har besluttet sig til at ophæve en hævdevunden takstinddeling, som man har bygget på i

mange, mange år, og som man igennem tiderne har anset for en ganske rimelig inddeling. Jeg håber, at den højtærede trafikminister vil give en forklaring, når han tager ordet her i dag, for det er vel noget betænkeligt, om tinget gennemfører en sådan forhøjelse af erhvervslivets og befolkningens udgifter på et specielt område, uden at man nogenlunde har fået redegjort for, hvordan omstillingen er sket, og hvorfor man pludselig finder det rigtigt at ændre en gammel, hævdevunden kredsinddeling; for grunden er vel ikke bare den — hvad man fik en fornemmelse af ved at høre udvalgets ærede ordførers tale — at man mangler nogle indtægter et sted, og da man har ædt lidt af lokalportoområdet i forvejen, kan man nu lige så godt tage resten for at skaffe de penge, der er nødvendige? Det er en lidt tvivlsom trøst for de folk, der kommer til at betale, og betale særskilt. Nu kan staten jo gøre, hvad den vil — det er klart; men også forretningsmæssigt er det et spørgsmål, om det er rimeligt, og det er jo en forretning, der her er tale om, selv om staten med sin koncession og sit monopol har det i sin hånd at sælge disse varer til den pris, som den selv anser for rigtig, eller skal vi sige med de prisforhøjerne, som finansielle vanskeligheder undervejs giver anledning til at foretage.

Rent umiddelbart må man vel mene — det er muligt, at den højtærede trafikminister kan modbevise det — at postombæring i større bydistrikter er langt billigere; postbudene kan besørge et helt andet omfang af forsendelser end i landdistrikterne og i tyndtbefolkede distrikter. Motiveringen for at lade postombæringen ske til den samme pris må være meget tynd. Man anfører fra forskellig side, at udbringningen også er bedre, idet man bliver hyppigere betjent. Ja, det er en naturlig ting, at hvor mange mennesker er samlede, kan en bedre betjening bære sig. Der kører også flere tog på de store ruter, og der er bedre forhold i de store biografer — det er der ikke noget som helst forbavsende i. Men ifølge den statistik, som det i de få minutter, jeg har haft til rådighed, har været mig muligt at undersøge, ser det i øvrigt ud til, at dette med kun én ombæring på landet

[Carsten Raft.]

kun gælder for en del af landdistrikterne, så forskellen er altså alligevel ikke så forfærdelig stor.

Det er min bestemte opfattelse, at man her ændrer noget, som er blevet betragtet som naturligt, at man lægger temmelig store byrder på erhvervsliv og befolkning i et ganske specielt område, og jeg synes, det er naturligt, at de folketingsmedlemmer, der arbejder med disse ting, og som repræsenterer dette område, gør opmærksom på, at sådan skal det ikke fortsætte. Det skal ikke være sådan, at bestemte dele af befolkningen skal bære de byrder, som er nødvendige, for at staten kan få de indtægter, den skal have.

I hvert fald må jeg for mit vedkommende — og altså også for det ærede medlem hr. Poul Sørensens vedkommende — sige, at vi agter at stemme imod ændringsforslag nr. 2. Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft er, ligesom det ærede medlem hr. Poul Sørensen, på vej ud i landet til et møde, og han har bedt mig om at meddele, at han indtager det samme standpunkt.

N. Chr. Christensen: Da det lovforslag, der i dag er til anden behandling, er undergået en, om jeg så må sige, fuldkommen forvandling i udvalget, bliver jeg nødt til at gøre nogle bemærkninger.

Jeg går ud fra, at den højtærede minister for offentlige arbejder måske ikke er særlig glad for det, der er sket, hvorimod den højtærede finansminister jo kan være tilfreds, eftersom han, når dette lovforslag bliver vedtaget, får de penge, han har anmodet om: godt og vel 10 mill. kr.

Det oprindelige lovforslag var præget af to iøjnefaldende skavanker. For det første gik det ud på, at vægtgrænsen for breve skulle sænkes fra 50 g til 20 g. Det kan synes en lille ting, og den højtærede minister og hans partifæller i udvalget kan undskylde sig med, at sådan er grænsen i de andre nordiske lande. Når et flertal i udvalget ikke desto mindre er gået imod, er det ud fra den betragtning, at det vil genere erhvervslivet. De fleste breves vægt ligger omkring de 20 g, som man ønskede grundvægten nedsat til, og det, der ville kunne vindes økonomisk ved at foretage denne ændring, var efter vor opfattelse for lidt

i forhold til det administrative besvær, det ville medføre både for postvæsenet og for erhvervslivet. Måske finder vi engang en anden og bedre grænse på nordisk basis, ved at de andre nordiske lande hæver deres vægtgrænse noget — og så kan vi måske mødes. Foreløbig er bestemmelsen forsvundet; det eneste, der er blevet tilbage, er et stiltfærdigt suk i betænkningen.

Den anden skønhedsfejl var unægtelig af større omfang. Det var den voldsomme forhøjelse af avisportoens og portoens for ugeblade — på visse områder en forhøjelse på helt op til 90 pct. Det forekom os — og det gav jeg udtryk for, da lovforslaget var til første behandling — at det var for groft at forhøje postvæsenets indtægter på aviser og ugeblade fra de 16,4 mill. kr., som indtægten nu udgør, til 26,4 mill. kr. Det siger sig selv, at en sådan forhøjelse ikke kunne stå sig, når sagen kom til behandling i et udvalg. Det, der blev tilbage til postvæsenet på dette område, da forslaget var kværnet igennem i udvalget, blev godt 2 mill. kr., og det svarer så nogenlunde til den forhøjelse, der har fundet sted i andre nordiske lande. Den forhøjelse, som oprindeligt var foreslået, var i hvert fald efter min opfattelse simpelt hen uanstændig, og jeg undrer mig over, at den højtærede minister for offentlige arbejder kunne gå på den vildmand.

Den højtærede finansminister kan ikke sige, at han har haft en vrangvillig opposition; selv om postvæsenet — der bør have en kompliment for sin økonomiske administration gennem årene — ikke, som så mange andre statsforretninger, er en underskudsforretning, har oppositionen ved sit arbejde givet finansministeren de penge, han har ønsket som et led i sin såkaldte spareplan for at skaffe midler bl. a. til dækning af folkepensionen. Det har også vi andre følt os forpligtet over for, og derfor kommer de 10 mill. kr. alligevel på bordet, omend på en anden måde. Det sker ved, at der indføres en ensartet landsporto for breve og nogle andre indtægtsgivende ændringer, der står i forhold til lokalportoens bortfald for breve.

Et enkelt medlem af udvalget har, som det allerede er oplyst, ikke kunnet tiltræde dette, og der er også folk udefra, navnlig fra de store byområder, der har protesteret.

[N. Chr. Christensen.]

Jeg spørger: mon denne protest — som for lidt siden fandt udtryk her gennem det ærede medlem hr. Carsten Rafts udtalelser — er rigtig vel betænkt? Der er byområder i hovedstaden, hvor man har mulighed for at se postbuddet 6 gange om dagen, når man regner pakkeomdelingen med. I mange landdistrikter ser man kun postbuddet én gang om dagen, når han kommer med aviser og med breve; pakkerne må beboerne i disse distrikter selv hente på det nærmeste postkontor. Derfor spørger jeg: er det da så urimeligt at forlange, at folk, der bor i de områder, hvor man har postomdeling flere gange om dagen, betaler lige så meget for besørgelsen af et brev som en mand, der skal have sendt et brev ud over sognegrænsen? Hvorfor skal den halvdel af landets befolkning, der bor i de store byområder, have en favørstilling?

Derfor er modstanden over for den reform, der nu indføres — og jeg tager ikke i betænkning at kalde det for en reform — mindre vel betænkt; den udspringer efter min opfattelse af lidt for snævre motiver. Postvæsenet er jo et statsorgan, et af vore fællesanliggender, og jeg kan ikke indse, at folk, fordi de er klumpet sammen på mindre områder, men ganske vist i store distrikter, skal have en anden og bedre stilling i forhold til dette statsorgan end dem, der er så uheldige at bo ude ved de yderste kartoffelrækker.

Jeg kan da også i denne forbindelse oplyse, at når der i udvalget har været så stærk modstand imod forhøjelsen af den såkaldte nummerporto, så skyldes det i første række, at den rammer landdistrikternes befolkning, som har den dårligste betjening fra postvæsenets side. At denne dårlige betjening skyldes afstandene, er jeg naturligvis ganske klar over; den skyldes ikke dårlig vilje fra postvæsenets side.

Vi har i udvalget rejst spørgsmålet om en rationalisering og motorisering af postombæringen i landdistrikterne, således at disse distrikter kunne få mere end én ombæring. Hvis eftermiddagsaviserne f. eks. kan komme ud på landet samme dag overalt, vil der naturligvis være en lunere stemning for at forhøje betalingen til postvæsenet, det er ganske givet. Visse steder er en rationalisering i gang; dette må fortsættes,

og det glæder mig, at hele udvalget har sluttet op om en henvendelse til postvæsenet om at tage dette spørgsmål op til fornyet undersøgelse med modernisering for øje, således som det er udtrykt i betænkningen. Denne opfordring bør postvæsenet ikke sidde overhørig.

Med disse ord og med en tak, fordi man stort set har fulgt de synspunkter, jeg på mit partis vegne gav udtryk for, da sagen var til første behandling, skal jeg anbefale de stillede ændringsforslag til vedtagelse.

Bruun de Neergaard: De ændringsforslag, som er blevet resultatet af udvalgets arbejde, og som vi nu skal behandle, kan man passende dele op i 3 grupper. For det første er vi jo i udvalget nået frem til en kraftig reduktion af den foreslåede forhøjelse af avisporto. Efter de oplysninger, vi har fået i udvalget, mener vi i mit parti ikke at kunne afvise berettigelsen af en vis forhøjelse af avisporto. På den anden side er vi af den opfattelse, at den af den højtærede minister foreslåede forhøjelse, hvorved bl. a. nummerporto forhøjedes med ca. to tredjedele og overvægtsporto med ca. en tredjedel, havde fået slagside, dels derved at forhøjelsen væsentlig ville ramme de dagblade, som særlig havde abonnenter i landdistrikterne, der i forvejen er de områder, der bliver ringest betjent fra postvæsenets side, dels derved at en stor forhøjelse af nummerporto yderligere ville have forstærket den tendens, der er til nedlæggelse af de små blade. Vi finder en sådan udvikling uheldig. Både ud fra et kulturelt og ud fra et politisk synspunkt er det af overordentlig stor betydning, at befolkningen lever aktivt med i tidens spørgsmål. Jeg er overbevist om, at mulighederne for en sådan aktiv medleven i pressen vil blive ringere, hvis vi ud fra en snæversynet økonomisk betragtning fra statens side slår de mindre blade ihjel med det resultat, at landet til sidst kun vil blive betjent af få store blade eller store bladkoncerner. Ud fra disse betragtninger er vi tilfredse med, at de foreslåede forhøjelser af nummerporto, abonnementsporto og anmeldelsesporto udgår.

For det andet omfatter ændringsforslagene en forhøjelse af anbefalingsgebyrer og takster for postoprævning og postindkas-

[Bruun de Neergaard.]

seringer. Disse ekspeditioner kræver en særlig arbejdsindsats og administration fra postvæsenets side, og i betragtning af de betydelige lønstigninger, som vi jo alle ved har fundet sted, kan vi godtage de foreslåede forhøjelser.

For det tredje omfatter ændringsforslagene bevarelse af den nuværende vægtgrænse for almindelige breve og afskaffelse af lokalportoområderne. Vi er i mit parti enige om, at en nedsættelse af vægtgrænsen til 20 g ville have været uhensigtsmæssig og givet anledning til usikkerhed med hensyn til frankeringen af de mest almindelige forsendelser med deraf følgende fejlfrankering og administration med opkrævning af strafporto. Derimod er vi, som det også er kommet til udtryk her i dag gennem det ærede medlem hr. Carsten Rafts tale, ikke enige om afskaffelsen af lokalportoområderne. Det ærede medlem hr. Tesdorpf og jeg er i udvalget gået med til denne ophævelse af lokalportoområderne, for det første fordi vi finder en styrkelse af postvæsenets budget ønskelig, og for det andet fordi vi mener, at byområderne i forvejen ved den bedre postmæssige betjening har haft en begunstiget stilling i forhold til den øvrige del af landet, og også fordi vi mener, at en afskaffelse af lokalportoen vil medføre en ønskelig forenkling af hele postvæsenets administration.

Jeg kan også slutte op bag de bemærkninger, der er faldet i dag om, at man inden for postvæsenet yderligere skulle stræbe henimod en modernisering og rationalisering, således at alle i hele landet kunne blive betjent på den samme udmærkede måde, som man i dag bliver betjent i de større byer.

Jeg kan anbefale, at man stemmer imod ændringsforslag nr. 1 og for de øvrige ændringsforslag.

Steen: I fortsættelse af den redegørelse for arbejdets gang og resultater, som foreligger i betænkningen, vil jeg gerne tilføje, at de synspunkter, som jeg ved lovforslagets første behandling havde lejlighed til at fremsætte, navnlig i forbindelse med den oprindeligt foreslåede, meget betydelige forhøjelse af avisporto, er syns-

punkter, som der under udvalgsarbejdet blev taget hensyn til. Og nået dertil har vi i forening bestræbt os for, at forslaget kom tilbage til det høje ting i en sådan form, at den indtægtsforøgelse, som var forslagets hensigt, blev opnået. Det resultat, der foreligger, og som vi har arbejdet os frem til i forståelse med den højtærede minister for offentlige arbejder, og som har fundet sit udtryk i de ændringsforslag, der er stillet af den højtærede minister og tiltrådt af udvalget og udvalgets flertal, kan jeg anbefale tingets medlemmer at stemme for. Følgelig må jeg anbefale at stemme imod det af det ærede medlem hr. Poul Sørensen stillede ændringsforslag.

Alfred Jensen: Da lovforslaget var til første behandling, vendte jeg mig på min gruppes vegne mod de foreslåede ændringer i postloven. Vi fandt, at de var dårligt motiveret, at der ikke var nogen forretningsmæssig begrundelse for en forhøjelse som af ministeren foreslået, og vi måtte mene, at de virkninger, der kom ud deraf, ville betyde højere leveomkostninger for forskellige dele af befolkningen. Vi har den opfattelse, at det foreliggende lovforslag er et led i bestræbelserne for at skære befolkningens købekraft ned, og vi mener ikke, at det er rimeligt, at man gennemfører foranstaltninger af denne art, specielt ikke nu, da man taler om at stoppe kapløbet mellem priser og lønninger. Selv om der ikke her er tale om store summer, er det ganske klart, at de foreslåede forhøjelser vil komme til at indvirke på prisniveauet, vil komme til at indvirke på de daglige udgifter for den jævne mand. Vi er derfor ikke tilhængere af at gennemføre de ændringer, som er foreslået af ministeren.

Jeg skal gerne indrømme, at det lovforslag, der vil blive resultatet af afstemningen om lidt, ikke vil indeholde så mange urimeligheder som det oprindelige forslag, og at vi ser med tilfredshed på, at en hel del af det, der var særlig urimeligt, går ud af forslaget. Vi ser med tilfredshed på, at man har opgivet tanken om at nedsætte vægtgrænsen fra 50 g til 20 g. Vi ser også med tilfredshed på, at den såkaldte nummerporto ikke bliver forhøjet, og at abonnementsporto og anmeldelsesporto heller

[Alfred Jensen.]

ikke bliver forhøjet. Men vi kan ikke godkende, at man forhøjer lokalportoene, og vi ønsker at stemme for ændringsforslag nr. 1. Jeg skal ikke komme med yderligere motivering for vor afstemning, idet vor motivering falder sammen med den, der er givet fra anden side, og det må i denne omgang være tilstrækkeligt. Det forekommer også os urimeligt, at man forhøjer gebyret for postoprævninger.

Jeg skal sluttelig nøjes med at sige, at vi, når lovforslaget kommer til afstemning ved tredje behandling, vil stemme imod det.

Oluf Pedersen: Det foreliggende lovforslag blev oprindelig motiveret, i hvert fald underhånden, med, at det var et led i en spareplan, der skulle skaffe penge til folkepensionen til de velhavende. Den havde man jo ikke penge nok til, det måtte indrømmes, så meget mere som den vil koste mange gange det beløb, det her drejer sig om; man kan ikke klare folkepensionen for de 60 mill. kr., man engang nævnte. For os, der gik imod den, er der ikke nogen forpligtelse til at gå med til det foreliggende lovforslag ud fra hensynet til pengenes anvendelse; det kan kun gælde de fire gamle partier og kommunisterne, der jo stemte for folkepensionen til de velhavende.

Vi er glade over, at der i betænkningen er givet løfte om, at man vil tage den rationalisering af postvæsenet op, som jeg gjorde mig til talsmand for ved tidligere behandlinger af postloven.

De foreliggende ændringer indeholder betydelige forbedringer, særlig med hensyn til avisportoene, hvor det er af den allerstørste værdi, at man er blevet enig om at undgå den kolossale forhøjelse for de små blade. Nu er det kun de store, dyre og tunge blade, som får en forhøjelse, som de antagelig kan bære, medens man utvivlsomt havde slået mange af de små blade ihjel, hvis man havde gennemført lovforslaget uforandret.

Jeg vil anbefale, at man undlader at

stemme for ændringsforslagene nr. 1, 2 og 3, og at man stemmer for ændringsforslag nr. 4 angående avisportoene.

Rager: Det er jo ikke stort mere end teksten, der er blevet tilbage. Det reelle indhold i lovforslaget, som det vil komme til at se ud, hvis de af udvalgets flertal foreslåede ændringer bliver vedtaget, er helt anderledes end det forslag, der oprindeligt blev fremsat. Det er, forekommer det mig, lige på grænsen, at så betydelige ændringer kan foretages i et lovforslag under en udvalgsbehandling. Jeg vil i virkeligheden betegne det som et dolkestød i ryggen på dem, der mener, at også byerhvervene og bysamfundene har krav på et vist hensyn fra folketingets side.

Se engang på udvalgets sammensætning; på nær det ærede medlem hr. Lars M. Olsen findes der ikke blandt udvalgets medlemmer en eneste repræsentant for de i Storkøbenhavn valgte folketingsmedlemmer. Hvis ministeren havde fremsat et lovforslag med lokalportoens afskaffelse som hovedpunkt, vil jeg gå ud fra, at man inden for alle grupper blandt Storkøbenhavns repræsentanter havde interesseret sig for at komme med i udvalget og deltage i diskussionen om sagen. Der sidder her i salen borgerrepræsentanter og magistratsmedlemmer; ingen af dem har været med, og man skal ikke bilde mig ind, at byrepræsentanter inden for det konservative parti og inden for socialdemokratiet, ja, selv inden for venstre ikke ville have haft interesse for i hvert fald at være med til at diskutere sagen, men de er altså lukket ude på forhånd derved, at ministeren ikke har fremsat et lovforslag, der syntes at kunne påkalde deres interesse.

Jeg har villet fremføre dette uden ligefrem at rejse tvivl om lovmedholdeligheden; jeg regner med, at når anden behandling er færdig, vil formanden udtale, at nu går lovforslaget tilbage til behandling i udvalget. Jeg kan vel ikke stille forslag om, at der nedsættes et nyt udvalg, men vil i

[Rager.]

hvert fald henstille til de grupper, der har mulighed for at kunne udveksle medlemmer i udvalget, altså dem, der er så lykkelige at have mere end ét udvalgsmedlem, at de tager op til overvejelse, om man ikke mellem anden og tredje behandling burde lade nogle udvalgsmedlemmer træde tilbage til fordel for medlemmer, som har interesse for og berøres af denne sag, og hvis vælgeres interesse vel også skal varetages.

Og så udvalgsbetænkningen. Den står i og for sig til det øvrige. Jeg kunne lide at høre udvalgets formand, det ærede medlem hr. Holger Eriksen, der vel må være den, der har hovedansvaret for betænkningens affattelse, udtale sig om, hvordan det kan gå til, at den henvendelse, der er rettet til udvalget af overborgmester Munk i København, slet ikke omtales. Folketingets medlemmer skal åbenbart ikke have noget at vide om, at den har fundet sted, at overborgmester Munk har præciseret over for udvalgets formand, at han fandt det forslag, man var endt med, både urimeligt og uheldigt og anbefalede, at man ikke gik den vej, og at overborgmesteren bad udvalgets formand om over for udvalgets medlemmer at fremholde de betænkeligheder, som overborgmesteren var kommet med. Jeg spørger udvalgets formand: er dette sket? Har udvalgets formand meddelt udvalgets medlemmer, at overborgmester Munk har været hos formanden og talt med ham og bedt ham om at gøre udvalget bekendt med henvendelsen? Hvis dette ikke er tilfældet, vil jeg mene, at det vil være rigtigt at standse sagens behandling, indtil udvalget har fået lejlighed til nærmere at undersøge, hvorvidt denne henvendelse er blevet kommunikeret udvalgets medlemmer, og jeg forbeholder at stille et sådant forslag, når sagens behandling i dag er forbi. Jeg går ud fra, at jeg må have ret til at stille et sådant forslag; det kan vel stilles på ethvert tidspunkt af en sags behandling.

Jeg vil derefter gøre nogle bemærkninger om realiteten i det, der sker. Det, som gør, at jeg mener, at denne sag er af større vigtighed end en almindelig forhøjelse eller omlægning, er, at jeg ser noget principielt deri. Det, der sker, er rettet mod bysamfundet, det er en omfordeling af hævdvundne rettigheder. Gennem årene har man i stadig

højere grad mindsket den procentvise forskel mellem lokal- og landsportoer. Ved århundredskiftet var satserne 4 øre og 8 øre. De blev ved en ændring efter århundredskiftet 5 øre og 10 øre, men landsportoer var altså stadig det dobbelte af lokalportoer. Efterhånden er den procentvise forskel imidlertid blevet mindre og mindre, og nu mener man altså, at femøren siden århundredskiftet har mistet så meget af sin værdi, at man helt kan stryge forskellen. Derved bærer man naturligvis igen lidt ved til den inflationens bål, som har gjort femøren så lille.

Nu har man talt noget om postvæsenets betjening af kunderne på landet og i byerne og villet bygge en motivering for forhøjelsen op på dette grundlag. Herregud, det er jo et fiskalt forslag, det ved vi; men jeg har ikke spor imod også at tage det spørgsmål op. Man siger, at vi har 4-6 ombæringer i København. Det er muligt — jeg ved det ikke — at vi ikke har brug for dem alle sammen. Tiden ændrer sig, telefonens stærkere brug og mange andre ting gør, at postvæsenet ikke er så vigtigt for storbyensamfundet, som det har været det tidligere. Jeg er såmænd ganske ligeglad, om vi har 4 eller 6 ombæringer, når blot vi får posten på en bedre tid. Forholdet er jo det, at når man er nødsaget til at hensyn til sin beskæftigelse at forlade sit hjem midt i byen om morgenen inden kl. halv ni, så har man på det tidspunkt ikke set nogen post endnu, og når man kommer hjem kl. 17, kan det jo være helt ligegyldigt, om postvæsenet har været der én gang eller fire gange med brevene. Der er altså ikke så forfærdelig megen fornøjelse ved de mange ombæringer.

Og med hensyn til betjeningen af forretninger er det jo sådan, at vi må hente posten selv. Vi må skam gå ind på Københavns postkontor i Købmagergade og hente posten, hvis vi vil have den i nogenlunde rimelig tid, så at vi kan betjene vore kunder i provinsen. Det er slet ikke noget, som er så forfærdelig godt for København. Altså: hvis man vil indskrænke ombæringernes antal, så for min skyld gerne, særlig hvis man vil foretage dem noget tidligere.

Men er man nu sikker på, at beregningen holder? Vi er, ved jeg, ikke så få firmaer, som i forvejen råder over en inkassator,

[Rager.]

og det er jo en ret naturlig ting, at man, efterhånden som posttaksterne stiger, lader flere og flere breve uddele af denne inkasator. Men hvor er det, han deler ud? Ja, det er inde i bykærnen, og det er til dem, der bor i stuen og på 1. sal, hvorimod postvæsenet nok skal få lov til at beholde alt det, der ligger ude omkring og på 4. og 5. sal. Det kunne jo være, at det netop vil vise sig, at dette ikke giver de indtægter, som man venter. Det har man formentlig ikke overvejet tilstrækkeligt; i hvert fald ser jeg ingen tal desangående.

Jeg stiller mig ikke afvisende med hensyn til at deltage i de almindelige sparebestræbelser, selv ikke, når sparebestræbelserne udføres på den lidt tvivlsomme, men dog acceptable måde, at man skaffer indtægter. Derfor vil det være forkert af mig, når jeg nu har reklameret over dette, ikke at rette et par ord til ministeren, som han kan tage op til overvejelse, om, hvor der inden for postvæsenet kan skaffes nogle penge. Jeg ved ikke, hvad det ville indbringe, hvis man forhøjede landsportoene med 1 eller 2 øre. Det vil ikke give anledning til vanskeligheder; da det er frimærker, der skal sættes på, så betyder urunde tal ingenting, dem har man mange af i forvejen. Men ville 1 eller 2 øre på landsportoene ikke give det samme?

Så er der en anden ting. Fra gammel tid har man ment, at tryksager skulle forsendes særlig billigt. Jeg tror imidlertid, at de fleste af os efterhånden er overdænget med tryksager, der går direkte fra posten i papirkurven. Jeg synes, det ville være en udmærket spareforanstaltning at sætte tryksagsportoene op; den må for min skyld gerne blive lige så høj som lokal- eller landsportoene; jo færre tryksager af den påtrængende art, man overvældes med, des heldigere. Man kan udmærket reklamere gennem aviserne, man behøver ikke at udsende så mange tryksager.

Man vil af de bemærkninger, jeg har til ladt mig at fremsætte, forstå, at jeg må stemme for det af et mindretal stillede ændringsforslag under nr. 1, og at jeg må stemme imod det af ministeren for offentlige arbejder stillede og af et flertal tiltrådte ændringsforslag angående lokalportoene. Jeg kan med det samme sige, at hvis dette

ændringsforslag vedtages, vil jeg ved den endelige afstemning stemme imod lovforslaget.

Til slut gentager jeg mit spørgsmål om, hvorvidt udvalgets formand, det ærede medlem hr. Holger Eriksen — som jeg ser nu er kommet til stede — har informeret udvalget om overborgmesterens henvendelse?

(Kort bemærkning).

Holger Eriksen: Jeg beklager, at jeg ikke var til stede, da det ærede medlem begyndte sin tale; jeg har været til møde i lønningsrådet. Jeg har forstået, at det ærede medlem foruden at stille andre spørgsmål har spurgt mig, hvorfor en henvendelse fra overborgmester Munk ikke er taget med i betænkningen.

Jeg kan dertil svare, at vi har behandlet denne sag meget længe, både i forrige og i indeværende samling. Overborgmester Munk rettede en telefonisk henvendelse til mig. Vi snakkede om tingene, og efter min bedste overbevisning har jeg også meddelt udvalget, at der var foretaget en sådan henvendelse; men da den skete i forrige samling — vi holdt jo møde i september måned — var der ikke nogen som helst anledning til at tage den med i betænkningen, idet vi jo ikke kan skrive om de henvendelser, vi har modtaget på et tidspunkt, hvor det pågældende udvalg ikke eksisterede.

(Kort bemærkning).

Rager: Det lader ikke til, at det ærede medlem hr. Holger Eriksen som formand for udvalget er rigtig klar over, hvad der sker hvornår, for jeg kan oplyse det ærede medlem om, at overborgmester Munks henvendelse — som jeg for øvrigt af hans udtalelser havde forstået var personlig, ikke telefonisk — har fundet sted i dagene umiddelbart efter den 9. november i fjor. Dette turde være i denne samling. Borgerrepræsentationens skrivelse til overborgmesteren var af 9. november, og overborgmesteren henvendte sig få dage senere — efter de af ham fremsatte udtalelser — til udvalgets formand, så det er i denne samling, det ærede medlem hr. Holger Eriksen har modtaget henvendelsen. Nu forstår jeg, at det ærede medlem indrømmer, at det er en fejl, at den ikke er med i betænkningen, for han

[Rager.]

undskylder sig med, at henvendelsen var foretaget i forrige samling. Ellers skulle den altså have stået i betænkningen. Nu begynder det ærede medlem at komme på gлед.

(Kort bemærkning).

Holger Eriksen: Jeg sagde, at jeg mente, denne henvendelse var foretaget i forrige samling; det troede jeg, men det er muligt, at det var i indeværende samling. Det er i og for sig også fuldkommen ligegyldigt, for det var en henvendelse til mig og ikke til udvalget som sådant. Alle ved dog, at man, hvis man vil henvende sig til et udvalg, beder om at få foretræde dér. Vi diskuterede sagen i telefonen, så vidt jeg husker, men jeg vil heller ikke fastholde, at det var i telefonen. Det er og bliver dog under alle omstændigheder ikke det samme, som hvis der kommer en deputation. Det var mig, overborgmesteren ville informere om sin stilling, ikke udvalget som sådant.

(Kort bemærkning).

Rager: På ét punkt er jeg enig med det ærede medlem hr. Holger Eriksen; og det er deri, at det ville have været rarere, hvis der var kommet en deputation. Det foreslog jeg også i borgerrepræsentationen, men det ville det ærede medlems partifæller ikke være med til. De skrev derimod til magistraten og bad magistraten være opmærksom på eventuelle ændringer i lokalportoen for København og i givet fald søge forhandling med regering og folketing derom. For 14 dage siden har overborgmester Munk i borgerrepræsentationen oplyst, at han har „talt med ministeren og talt med folketingsudvalgets formand og har gjort vore synspunkter gældende.“

— undskyld, det er et citat, jeg beder om tilladelse til at citere —

„nemlig at det var en lovgivning, der ville ramme de københavnske borgere og det københavnske erhvervsliv, og at vi fandt dette både uheldigt og urimeligt. Og jeg har bedt udvalgets formand om at gøre udvalget begribeligt, at sådan så vi på det her.“

Ja, det er altså overborgmesterens forklaring. Men når det ærede medlem siger, at

den er forkert, må jeg naturligvis benytte lejligheden til i morgen at tale med overborgmesteren.

Tholstrup: Ændringsforslagene betyder jo både nedsættelse og forhøjelse, og det gør det vanskeligt at stemme enten for eller imod. Jeg var egentlig stemt for at støtte mindretallet, det ærede medlem hr. Poul Sørensens ændringsforslag; men nu rettes der i betænkningen henstilling om, at postvæsenet undersøger mulighederne for en rationalisering, og da jeg ikke tør sige, om det koster fem øre mere at bringe brevene fra København ud i provinsen, end det koster at bringe dem ud i selve København — det er muligt, at det kun koster en øre eller halvanden øre at transportere dem i post-sække ud til en anden by — kan jeg ikke støtte ændringsforslaget, og jeg vil slet ikke gøre det ud fra den betragtning, det ærede medlem hr. Rager anlagde, for jeg vil ikke beskyldes for at stå her og tale særinteressers sag.

Men der er noget andet, som får mig til at tage ordet ved denne lejlighed, og det er den omstændighed, at man ikke allerede har rationaliseret. Hvorfor er det kun noget, som private virksomheder skal beskæftige sig med? Er det ikke en pligt, som postvæsenet, lige som alle andre statsinstitutioner, burde have opfyldt for længe, længe siden? Jeg synes, at det er alt for dyrt at få et brev bragt ud, når det koster 30 øre. Det er ikke nemt at finde noget, der kan sammenlignes dermed, men der er dog en enkelt ting, som kommer ud til praktisk talt alle mennesker og bliver stillet foran folks dør — hvad enten man bor i stuen eller på 4. sal — hver morgen sammen med posten eller morgenavisen, nemlig morgenmælken. Jeg har undersøgt, hvad det koster at få bragt en halv pot mælk fra staldøren ind til byen og op til 3. sal, og det er endda her i København, hvor man har en mælkeordning, som fordyrer mælken; der er andre steder, hvor man ingen mælkeordning har, og hvor man har mælken til samme pris; men når der er folk, der vil sælge mælken under den fastsatte pris, får de jo bøder. Oppe i Hornbæk var der en mand, som fik 200 kr. i bøde for at sælge mælk 2 eller 4 øre pr. l under den

[Tholstrup.]

officielle pris. Man må derfor gå ud fra, at det, der fås for mælken i dag, indeholder en god og fed fortjeneste.

Hvad får man så? Man får for 17 øre — i sammenligning med de 30 øre, det koster at få et brev bragt ude fra provinsen ind til København — følgende: kørsel fra stald-døren til andelsmejeriet, rensning og eventuelt pasteurisering af mælken, dyrlægekontrol, nedkøling på andelsmejeriet, kørsel til Københavnsmejeriet, nedkøling dér, omhældning på flasker, påsætning af kapsler — som koster fra 10 til 100 gange så meget, som det koster at trykke et frimærke — fornyelse af knuste flasker, udkørsel næste morgen til ismejeriet, eventuelt opbevaring i køleskab, opbæring til 1. eller 4. sal, senere afhentning af den tomme flaske og betalingen, flaskens tilbagekørsel til mejeriet og flaskens rengøring; hertil kommer så fortjenesten og eventuelt returmelk. Alt det får man altså for 17 øre.

Et brev, der puttes i postkassen, skal blot hentes, sendes med toget til København, hvor det sorteres, og så bringes ud. Når man sammenligner de to rækker af processer, synes man, det er urimeligt, at det er mælken, som det kun koster 17 øre at få flyttet derudefra, og brevet, der koster 30 øre.

Der må her være et rigt område for rationaliseringseksperter at tage fat på. Jeg er overbevist om, at der kan nås store resultater; jeg betragter derfor dette lovforslag som det sidste forslag om forhøjelse af portoen og venter, at vi inden længe får forelagt et forslag om halvering af den nuværende porto.

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): Jeg vil gerne takke udvalget for det arbejde, det har udført, og for den betænkning, der nu ligger på det høje tings bord.

Det er jo rigtigt, hvad det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen sagde, at jeg ikke kan være særlig tilfreds med resultatet, når det ses i forhold til det oprindelig fremsatte lovforslag. På den anden side var det afgørende i denne sag jo at skaffe nogle penge, og det vil efter den indstilling, der foreligger fra det ærede udvalg, nu lykkes. Jeg må udtrykke beklagelse over, at det ikke var muligt at komme længere

med forhøjelse af avisporto, end tilfældet har været. Jeg mener stadig, at det er for lidt, postvæsenet får for at bringe aviserne ud, men lidt er jo bedre end ingenting. Nu får vi altså en forhøjelse på ca. 12 pct. gennemsnitlig på avisporto; det er bedre end ingenting, og jeg udtrykker i hvert fald min tilfredshed med, at vi er nået et stykke vej.

Det er rigtigt, som det ærede medlem hr. Carsten Raft sagde, at forslaget er undergået væsentlige ændringer, idet der ikke ved første behandling var tale om afskaffelse af lokalporto, således at der blev en ensartet porto landet over. Men jeg har haft den opfattelse — og det forstår jeg at udvalgets flertal også har haft — at når man ikke kunne komme den ene vej ud, så måtte man prøve en anden, og da det var postloven, vi behandlede, kan jeg ikke se rettere, end at så var det også tilladeligt for udvalget — selv om jeg forstår, at det ærede medlem hr. Rager tager mig det meget ilde op — under en sådan udvalgsbehandling at operere med andre sats i postloven. Og her er man altså standset op ved lokalporto.

Det ærede medlem hr. Carsten Raft siger, at han i og for sig godt kunne lide at høre en nærmere motivering for, hvorfor man nu pludselig har kastet sig over lokalporto. For det første er det ikke noget nyt. Forholdet er det — hvad det ærede medlem måske ikke husker i øjeblikket — at man allerede i 1955 indførte landsporto for brevkort. Tidligere var der jo forskel på taksterne for brevkort, en landsporto og en lokalporto, men i 1955 rationaliserede man på dette område, således at der blev en ensartet sats på 20 øre. Det var i virkeligheden det første skridt hen imod en rationalisering på dette område, og efter min mening skulle de, som nu er så stærke modstandere af at indføre landsporto over det hele, have kæmpet imod den gang, da man i princippet gik over til at indføre landsporto. Det måtte ligge snublende nær, at når man først havde godkendt, at der blev en almindelig landsporto for brevkorts vedkommende, var det i og for sig kun et tidsspørgsmål, hvornår man gik over til den rationaliseringsforanstaltning, der her er tale om: landsporto over det hele.

[Ministeren for offentlige arbejder.]

Det er nemlig det, der har været det afgørende ved bedømmelsen af dette spørgsmål, at postvæsenet hævder, det er en rationalisering, hvad det utvivlsomt også er, idet det selvfølgelig er nemmere at arbejde, jo enklere tingene bliver, og det bliver jo mere enkelt, når man har en ensartet porto for den almindelige forsendelse af breve. Men dertil kommer, som det ærede medlem hr. Tholstrup var inde på, at når postvæsenet skal gøre op, hvor meget det koster at udbringe almindelige breve, er forskellen i udgift ikke så forfærdelig stor, hvad enten brevene skal udbringes inden for et vist afgrænset område, eller de skal bringes ud over landet, idet sorteringen f. eks. af breve til Århus fra København simpelt hen sker på posthuset på samme måde som med andre breve, hvorefter de kommer ned i en brevsæk og bliver sendt over til Århus. Derfor er forskellen i udbringningsudgifter relativt lille — jeg tror, det drejer sig om $\frac{1}{2}$ øre eller så — og når man skal se på sagen fra et økonomisk synspunkt, er det rimeligt, at man får samme pris for samme arbejde.

Men dertil kommer, at den service, der ydes inden for de store områder som København, Århus, Odense, Ålborg o. s. v., er større, end når man kommer ud på landet. Man har i de store områder udbringning af post 3 gange om dagen, og selv om det måske generer det ærede medlem hr. Rager, tror jeg, det er noget, man i almindelighed er tilfreds med — selvfølgelig er det en fordel fremfor at få post én gang om dagen. Det er vel også et synspunkt, man må tage med i betragtning, når man skal se på spørgsmålet landsporto—lokalporto.

Endelig er det ikke noget, man har fundet på herhjemme. Man har i Norge og Sverige, og jeg tror også i det øvrige udland, allerede i adskillige år haft en almindelig landsporto, og det har i hvert fald hverken i Sverige eller i Norge genereret, at man har en landsporto gældende for hele landet.

Endvidere kan jeg nævne, at postvæsenet lejlighedsvis får beklagelser over de grænser, der er trukket op for de forskellige lokalområder, idet folk aldrig kan forstå, at nogle, der bor nærmere et posthus end andre, skal betale landsporto, medens andre,

der bor længere borte, kan nøjes med lokalporto. Det har rent arbejdsmæssigt voldt postvæsenet adskillige kvaler.

Yderligere kan man, hvis man vil se på konkurrencemomentet, spørge: hvorfor skal en virksomhed, der ligger i København, have en større fordel med hensyn til at udsende sin post end en virksomhed af samme størrelse, der måske er placeret ude i et landsogn — jeg tænker bl. a. på en virksomhed som Danfoss, der som bekendt ligger ude på landet. Virksomhederne må dog efter min mening i så henseende stilles lige rent konkurrencemæssigt.

Alt i alt mener jeg, at der virkelig er gode motiver for, at man nu skrider til at afskaffe lokalporto og går over til blot at have landsporto.

Når vi taler om portoens størrelse, vil jeg også have lov til at anføre, at Danmark er det billigste land i Norden med hensyn til porto. I Norge er landsporto 35 øre, i Sverige, omregnet til danske penge, $33\frac{1}{3}$ øre. Danmark med sine 30 øres landsporto er altså stadig det billigste land. Dertil kommer, at landsporto ikke er steget i takt med de almindelige prisstigninger i samfundet. Landsporto lå, da krigen brød ud, på 20 øre, og nu ligger den på 30 øre. Det er altså kun 50 pct.s forhøjelse, så at vi efter min opfattelse stadig virkelig har billige takster for udbringning af post.

Hvad angår rationalisering, som har været draget frem i debatten i dag, og som også er omtalt i betænkningen, er det ingenlunde sådan, at postvæsenet ikke har undersøgt dette spørgsmål. Det er ikke noget, man i og for sig har opfundet i udvalget, at der skulle rationaliseres. Postvæsenet har allerede i adskillige år været inde på både problemet om motorisering og mere rationelle udbringelsesformer, og man er da også efterhånden nået frem til i egentlige landdistrikter at udbringe posten 2 gange om dagen i 155 000 husstande ud af 554 000. Man kan sige, at der mangler en god bid endnu, det gør der; det er naturligvis de husstande, der ligger ude på det egentlige land, som er vanskeligst at betjene med yderligere udbringning. Postvæsenet har meget nøje undersøgt hele spørgsmålet om rationalisering og meget andet, og det ligger rent faktisk sådan, at hvis vi i dag skulle gå til udbringning 2 gange daglig i samtlige

[Ministeren for offentlige arbejder.]

husstande i landdistrikterne, ville det medføre en årlig udgift for postvæsenet på 30—35 mill. kr. Nu kan det være meget udmærket at rationalisere, og det var selvfølgelig også godt, hvis man kunne få posten bragt ud 2 gange daglig i de egentlige landdistrikter, men i betragtning af, at det ville medføre en så kæmpemæssig udgift som 30—35 mill. kr. årlig, er der vel ikke noget at sige til, at man viger tilbage derfor. Derfor er man ikke kommet længere med det spørgsmål. Men det er klart, at jeg og postvæsenet prøver på at finde frem til en yderligere rationalisering og vil gøre, hvad vi kan for at få post ud i landdistrikterne oftere, end tilfældet er i øjeblikket.

Jeg skal i øvrigt ikke blande mig i den diskussion, det ærede medlem hr. Rager har rejst — det tilkommer ikke mig — men jeg vil dog gerne sige, at det jo ikke er udvalgets indstilling, der er lov; det er dette høje ting, der bestemmer, hvad der skal ske i en sag, og hvert enkelt medlem har adgang til at gøre sin stemme gældende.

Jeg takker i øvrigt det ærede medlem hr. Rager for hans forslag om at forhøje landsporto og portoen for tryksager; jeg skal have det i velvillig erindring til senere lejlighed, hvor det måtte blive aktuelt.

Udvalgets ordfører (Poul Hansen [Svendborg]): Da jeg fuldt og helt kan slutte mig til ministerens udtalelser og ikke ønsker at komme ind i et større slagsmål om dette lovforslag og ændringerne dertil — det synes jeg slet ikke der er grund til at hidse sig op over — skal jeg nøjes med at gøre et par bemærkninger.

Det ærede medlem hr. Carsten Raft siger, at man gennem forslaget om lokalportoens ophævelse lægger særlige byrder på en bestemt del af befolkningen, og her tænker han vel først og fremmest på den storkøbenhavnske befolkning. Jeg vil gerne dertil bemærke, at jeg synes, man lige så godt og med bedre ret kunne sige, at man gennem dette forslag ophæver en særfordel, som erhvervslivet i visse storbyer har, og at det nu ligestilles med erhvervslivet i den øvrige del af landet.

Det ærede medlem hr. Rager mente, det kunne være ligegyldigt, hvor mange om-

bæringer der sker her i byen. Deri tror jeg ikke han vil få medhold af det københavnske erhvervsliv. Jeg tror, at man meget vil frabede sig nedskæring i antallet af ombæringer, og når han taler om, at posten kommer så sent ud om morgenen, kan jeg ikke forstå det, da den første ombæring begynder i byerne kl. 7 og ude på landet kl. 7-8, men derude er man ganske vist ofte først færdig med ombæringen hen på eftermiddagen. Det ærede medlem hr. Rager kan se stort på, om der er en ombæring mere eller mindre, fordi han kan gå ind i sin boks og hente brevene. Det er også en af de fordele, man har herinde: at der kun er nogle få skridt hen til boksen, og at man kan sende et bybud eller en anden hen at hente breve i postboksen, hvor posten udsorteres, efterhånden som den kommer ind. Det er jo en fordel, ellers betalte det ærede medlem da ikke for at have en sådan boks.

Et andet æret medlem har nævnt gebyret for postoprævninger. Jeg synes virkelig ikke, der er grund til at hidse sig op over det ændringsforslag, der her er stillet.

N. Chr. Christensen: Den højtærede ministers takketale var, som naturligt er, en smule tempereret, og det er der jo ikke noget at sige til, eftersom lovforslaget vil undergå så omfattende ændringer. De bemærkninger, den højtærede minister fremsatte, giver derfor ikke anledning til yderligere tilføjelser. Når jeg alligevel har taget ordet i anden omgang, er det på grund af nogle andre bemærkninger, navnlig fremsat af det ærede medlem hr. Rager. Jeg troede faktisk ikke, at et lovforslag af en karakter som dette i den grad kunne ophidse ærede medlemmer, så at man oven i købet prøver på at stille forholdene op, som om det er provinsen, der nu raner noget fra de stakkels forfulgte københavnere. Når det ærede medlem hr. Rager går så langt i sine barokke tanker, at han oven i købet foreslår, at man burde nedsætte et andet udvalg mellem anden og tredje behandling, kunne jeg fristes til at spørge det ærede medlem, om han ikke i sit parti er blevet underrettet om, hvorledes forholdene er, og hvorledes denne sag er skredet frem. Jeg ved ikke, om det ærede medlem hr. Steen ønsker at træde tilbage mellem anden og tredje behandling for at overlade pladsen til det

[N. Chr. Christensen.]

ærede medlem hr. Rager. Jeg kan sige til det ærede medlem, at fra venstres side føler vi i hvert tilfælde ikke nogen som helst trang til at skifte udvalgsmedlemmer.

Når det ærede medlem taler om, at forslaget er et dolkestød i ryggen på københavnerne, må jeg sige, at det må da være ud fra den pacifistiske tankegang, der overdimensionerer tingene, set gennem radikale briller, for ellers kan man vel ikke komme med så voldsomme udtalelser som dem, der er fremsat i forbindelse hermed. Skal vi nu ikke holde os en lille smule i nærheden af jorden, så vi ikke helt slipper jordforbindelsen. Vi skulle fremskaffe de 10 mill. kr. Vi har fundet et andet fordelingsgrundlag inden for postvæsenets område. Jeg kan ikke tænke mig, at det skulle være ulovligt.

Det, der er tale om, er, at det ærede medlem hr. Rager bliver forstyrret i sin middagsøvn eller på en anden tid af postbuddene, der løber ham på dørene, hvorimod vi ude i provinsen har den opfattelse, at det kunne være rart, om vi så dem mere end bare en eneste gang om dagen. Det, det ærede medlem er så forarget over, er, at man har al den postudbringning her i København. Vi er ikke forargede over det. Vi spørger bare: skulle der ikke være en lille mulighed for, at man også ude i landdistrikterne kunne få to postombæringer? Skulle der ikke være en lille mulighed for, at vi ude i landdistrikterne ikke skulle hente postpakkerne, således som vi skal i øjeblikket? Her i København er noget sådant jo ikke tilfældet og heller ikke i Horsens, hvor jeg har hjemme, og i andre byer.

Når det ærede medlem hr. Rager taler om, at der findes ingen byrepræsentanter i dette udvalg bortset fra en enkelt, kan jeg forstå, at det ærede medlem hr. Rager kun regner med de byrepræsentanter, som vælges her i storbyen København. (Rager: Det var også det, jeg sagde!). Ja, det var det, det ærede medlem sagde. Jeg vil ikke sige, hvad det er udtryk for, om det er begrebsforvirring, eller om det er noget andet. Det er i hvert tilfælde udtryk for en temmelig overlegen indstilling over for dem, der ikke bor i denne by. Denne indstilling har vi ikke. Vi har derimod den indstilling, at en vis lighed skulle bringes til stede, og det er

det, der er sket i udvalget. Derfor vil jeg selv om det ærede medlem hr. Rager får urolige drømme, alligevel anbefale de ændringsforslag, vi har tiltrådt, og anbefale, at lovforslaget går videre til tredje behandling, uden at man sætter et alt for stort jordskred i bevægelse.

Carsten Raft: Over for alle de betragtninger, der har været fremme om, at det er urimeligt, at det ene skal være billigere end det andet, vil jeg gøre opmærksom på, at det her ikke drejer sig om en vare, men om en ydelse, der vederlægges med løn. Ydelsen er selvfølgelig meget større, jo længere man skal gå med posten, og udgiften for forretningen, postvæsenet, bliver meget større. Selvfølgelig er det billigere dér, hvor det går enklere og nemmere. Herinde går det samme postbud fra postkasse til postkasse, kun med et ophold hvert sted på 10-15 sekunder, medens man på landet skal gå måske en halv kilometer. Det må blive en dyrere ydelse end den herinde i byen.

En ting til må tages i betragtning: de store firmaer i København henter deres post. Der er millioner af breve, som overhovedet ikke besørges af postvæsenet, men hentes, fordi det er langt det nemmeste, og derved spares mange, mange penge. Den betragtning, at der nærmest skulle være tale om et retfærdighedshensyn over for landbefolkningen, holder ikke. En statsvirksomhed er også en forretning, og en forretning må anlægge forretningsmæssige synspunkter, når den fastsætter sine priser.

Ministeren udtrykte vel nok først sin ærlige mening, idet han sagde: bare jeg får pengene, er det ligegyldigt, hvordan jeg får dem. Men så kom den mere saglige forklaring, som han havde fra postvæsenet. Han talte om rationalisering og sagde: det koster. Ja, det koster meget, men der rationaliseres jo stadig, fordi det betaler sig i længden. Men så kaldte ministeren også denne foranstaltning med lokaportoen for rationalisering. Hvor stor denne er, ved jeg ikke. Ved sorteringen må der ses på, hvor brevet skal hen, og det lille blik på, om portoen er rigtig eller ej, koster vist ikke noget særligt. Jeg har to gange set eksempler på postvæsenets rationalisering. Man har ladet borgerne lægge breve i én kasse til by-

[Carsten Raft.]

området og i en anden til landet, hvorefter postbuddet kom og tømte det hele ud i samme sæk; så gik den rationalisering fløjten. Jeg tror ikke, der er meget rationalisering i det. I forvejen må brevene sorteres, og det er uhyre nemt at se, om portoen er rigtig.

Den rationalisering, der her er tale om, koster selvfølgelig også noget. Her vil jeg, som ikke har siddet i udvalget, gerne spørge — jeg vil ikke sige det så beklagende som det ærede medlem hr. Rager —: er det ikke rimeligt, at folketinget og dermed offentligheden oplyses om, hvad den rationalisering, man nu vil lave, ensidigt koster byområdernes befolkning?

Alfred Jensen: Det, der kalder mig op, er en bemærkning fra det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen om, at udvalget stod over for at skulle skaffe 10 mill. kr. til ministeren for offentlige arbejder. Jeg forstår ikke den problemstilling. Da vi i sin tid diskuterede spørgsmålet om begrænsning af købekraften, var partiet venstre ikke med i disse betragtninger, men afviste, at man gik den vej. Dette lovforslag er imidlertid et led i bestræbelserne for at begrænse befolkningens købekraft, og nu står altså det ærede medlem som ordfører for sit parti og taler om, at udvalget stod over for at skulle skaffe 10 mill. kr.

Af det regnskab, vi har fået udleveret for forrige finansår, fremgår det, at der var 25 mill. kr. i overskud på postvæsenets regnskab. I det fremsatte finanslovsforslag er der beregnet et overskud på 22 mill. kr. Jeg ved meget vel, at der kan komme ændringer i det budget, der her er opstillet, al den stund der kan komme forøgede udgifter, men der er ikke nogen særlig begrundelse for, at udvalget skulle skaffe 10 mill. kr. Der er dækning for de omkostninger, som postvæsenet har, og når man har indladt sig på at søge frem til 10 mill. kr., kan det udelukkende have det formål at skære købekraften ned.

Vi kan ikke godkende, at folketinget har stået over for et problem her. Man kunne roligt i denne samling, ligesom man gjorde i forrige samling, have afvist ministerens ønske om at få de 10 mill. kr.

Rager: Jeg bliver nødt til at gentage noget af det, jeg sagde i min første tale, fordi dels den højtærede minister for offentlige arbejder, dels det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen har moret sig med at bruge den sædvanlige metode, når de vil imødegå noget, at dreje de udtalelser, man er kommet med, lidt, for så kan de imødegås, og eventuelt kan der kastes et lidt latterligt skær over dem. Nå, når man er vant til at debattere lidt, tager det jo ikke så meget på én, men det er egentlig lidt synd for dem, der bruger den metode.

Den højtærede minister mente, at jeg var generet af 3-4 postombæringelser om dagen. Det er en fuldstændig misforståelse. Jeg oplyste ministeren om, at der ingen post var kommet, når jeg gik hjemmefra om morgenen, og når jeg så kom hjem ved 16³⁰-tiden, kunne det være mig fuldkommen ligegyldigt, om der havde været 1, 2, 3 eller 4 ombæringelser i den tid. Har det noget som helst at gøre med, at jeg skulle være generet deraf? Hvad er det for en manér at anvende i en diskussion? Er det en form, der er den højtærede minister værdig? Næh, den højtærede minister skulle hellere undersøge, i hvor høj grad man kan reducere postombæringelserne i byen uden at genere folk.

Udvalgets ærede ordfører talte om, at det ville ikke være behageligt for forretningerne; men der er ingen, der siger, at man skal have samme antal ombæringelser i forretningskvarterer og beboelseskvarterer. Der er måske kvarterer i Københavns bykerne, hvor det er naturligt at have mange ombæringelser, men der er måske også distrikter i København, hvor det er ganske latterligt, at man har det. Den forklaring, at det skulle være en yderligere belastning for postvæsenets udgifter, at der er en del mennesker, der selv

[Rager.]

henter deres post i postboks, hører også til det, man kan lade stå for, hvad det er.

Jeg havde ventet, at den højtærede minister havde ladet falde et ord om, at man ville prøve at få posten lidt tidligere ud i København. Det havde været mere værd end de andre bemærkninger.

Jeg sagde til den højtærede minister, at hvis vi kunne slippe for lokalportoens afskaffelse, kunne de og de ting anvises til compensation. Der brugte ministeren også en form for debat, som ikke er ham værdig. Han sagde: tak for anvisningen, det skal jeg huske til en anden gang. Så skal jeg stå som den, der ud over lokalportoens afskaffelse prøver på at få yderligere forhøjelser. Det er jo hensigten med at debattere på den måde. Jeg går ud fra, at ministeren nu er træt af at debattere således.

Jeg vil derefter gøre et par bemærkninger til det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen. Det ærede medlem spurgte, om det ærede medlem hr. Steen, hvis udvalgets sammensætning skulle ændres, ville være villig til at vige for mig. Det ved jeg ikke, jeg har i hvert fald ikke foreslået det. Det ærede medlem har altså ikke hørt efter, for jeg sagde udtrykkeligt, at de partier, der er så heldige at have mere end én repræsentant i udvalget, burde søge at skifte nogle ud mellem anden og tredje behandling; men det har det ærede medlem ikke forstået, og i stedet for at debattere sagen, som den virkelig ligger, drejer han det, jeg har sagt, lægger mig noget forkert i munden. Det er et diskussionsniveau, som jeg karakteriserede for et øjeblik siden.

Dernæst talte det ærede medlem om, at jeg havde sagt, at der ingen byrepræsentanter var. Nej, slet ikke. Jeg sagde, at der var ingen storkøbenhavnske repræsentanter undtagen det ærede medlem hr. Lars M. Olsen. Jeg sagde udtrykkelig „storkøbenhavnske“ repræsentanter, og det kan formentlig ikke være så mærkeligt, at man gør opmærksom på det, når udvalgets arbejde efterhånden hovedsageligt har drejet sig om byrder, der bliver lagt på den storkøbenhavnske befolkning. Der kan formentlig ikke være noget som helst aparte i, at man så spørger: hvorfor må den befolkning ikke være bedre repræsenteret i udvalget? Der er jo heller ikke tvivl om, at den var blevet

det, hvis lovforslaget var begyndt, som det nu tyder på at skulle ende.

Til slut vil jeg slå fast, at det ærede medlem hr. Holger Eriksens gæsteoptræden viste os, at det ærede medlem har fået en henvendelse fra overborgmesteren i København, som er fremsat på grundlag af en vedtagelse i borgerrepræsentationen. Denne henvendelse er behandlet på den måde, at det ærede medlem hr. Holger Eriksen ikke kan huske, om den var telefonisk eller personlig, skønt det ikke er længere siden end ca. medio november, den fandt sted. Det ærede medlem kan heller ikke huske, om han har nævnt den i udvalget, men overborgmesteren havde jo bedt ham søge at påvirke udvalgets medlemmer. Jeg har prøvet at tale med nogle af dem; de var kemisk fri for ethvert forsøg på påvirkning fra formandens side. Det er altså den måde, på hvilken man har behandlet en henvendelse fra Københavns kommunale myndigheder. Jeg hører, der er kommet et brev fra Frederiksberg kommunalbestyrelse, men det har man ikke ment at burde optrykke i betænkningen. Der blandede ministeren sig i det og sagde, at det var jo ikke udvalget, der skulle afgøre sagen, det var her i salen, det skulle ske. Ja, det er netop derfor, vi burde have haft alt med; det er netop derfor, vi burde have alle oplysninger her. Vi burde ikke få forelagt en så ufuldstændig udvalgsbetænkning som den, der her er leveret. Jeg beklager i høj grad, at man har budt folketinget denne udvalgsbetænkning.

Jeg skal ikke gøre noget unormalt skridt i retning af at foreslå sagens behandling standset eller lignende. Jeg tror, at de kendsgerninger, jeg har lagt frem her, taler tilstrækkelig tydeligt om, hvorledes denne sag er blevet behandlet.

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): Jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. Rager, at jeg overlader trygt til andre at vurdere, hvem der har optrådt mest værdigt i denne sag, men jeg har dog ikke brugt ord som dolkestød eller lignende.

Når det ærede medlem derimod rejser det konkrete spørgsmål, om jeg ikke kunne overveje at tilrettelægge en postuddeling her i København, der tog hensyn til hver enkelt borger i byen, må jeg desværre

[Ministeren for offentlige arbejder.]

erklære mig for ude af stand dertil. Det ærede medlem må sikkert have fulgt så meget med, at han ved, at hvis man skal begynde en postudbringning her i København således, at alle kan have deres breve, inden de går hjemmefra om morgenen, må postbuddene møde ved midnatstid eller deromkring. Man kan selvfølgelig sige, at det må de finde sig i, når det er nødvendigt af hensyn til publikum, men det ville i hvert tilfælde betyde en kraftig forøgelse af udgifterne, hvis man skulle skride til en sådan foranstaltning. Det er klart, at tidspunktet for, hvornår man får posten, i høj grad er afhængigt af, hvor man bor. Jeg har den hver morgen mellem kl. 7 og kl. 7³⁰, og det er formentlig ikke, fordi jeg er minister for offentlige arbejder, for så tidligt fik jeg den også, inden jeg var det.

Det er givet, at man ikke kan tilrettelægge en postudbringning efter individuelle hensyn. Der må være et vist gennemsnit, selv om det for nogle kan være ubehageligt, at posten ikke kommer på det tidspunkt, da de ønsker det. Det er en kendsgerning, at den service, der ydes med hensyn til udbringning i de større byer, er betydelig bedre, end den er i landdistrikterne; det kan det ærede medlem ikke fragå.

(Kort bemærkning).

N. Chr. Christensen: Det virker lidt forstemmende på mig, når både det ærede medlem hr. Carsten Raft og det ærede medlem hr. Rager stiller begrebet bysamfundet og storbysamfundet op på den måde, de to ærede medlemmer gør. Når det ærede medlem hr. Rager forarges over, at der ikke har været tilstrækkelig mange storbyrepræsentanter i udvalget... (*Rager:* Storkøbenhavnske!). Er det ikke også en slags storby? Når altså det ærede medlem forarges derover, må jeg spørge, om det virkelig skal være normgivende for et udvalgs arbejde, om udvalgsmedlemmerne bor i København eller i Holte eller et andet sted i landet. Jeg må dog gå ud fra, at de medlemmer, der har med arbejdet i udvalgene at gøre, prøver på at udføre det så samvittighedsfuldt som muligt. Derfor er det helt urimeligt, når det ærede medlem hr. Rager taler om de dolkestød over for

Storkøbenhavn, som kommer fra dette udvalg.

Det glædede mig i øvrigt, at den oplydselse, der så åbenbart til at begynde med prægede det ærede medlem, i anden omgang var blevet noget modereret. Der er vel håb om, at den kan fortage sig helt, inden dette møde slutter.

Det ærede medlem hr. Alfred Jensen sagde, at han ikke forstod, at udvalget skulle skaffe 10 mill. kr. Det er måske også lidt stærkt sagt, at udvalget skulle skaffe 10 mill. kr., men udvalgets medlemmer har følt sig forpligtet over for dem, der har været med i arbejdet for folkepensionsloven, idet dette var en af de poster, hvor der skulle skaffes en indtægt til dækning af udgifterne ved gennemførelsen af den. Det er ikke noget nyt, der kommer frem her i dette møde; det har vi vidst hele tiden.

Udtrykket rationalisering har man misforstået, hvis man tror, at der blot er tale om at sætte den samme postsæk ind under to postkasser. Den rationalisering, vi har talt om, går ud på at få en bedre postudbringning ude på landet. Jeg er glad for, at udvalget enstemmigt har tiltrådt den henstilling herom, der findes i betænkningen.

Jeg mener i øvrigt, at vi kan være denne betænkning bekendt. Det ærede medlem hr. Holger Eriksen har forelagt udvalget udtalelsen fra overborgmesteren i København, og vi har fået forelagt en henvendelse fra Frederiksberg kommunalbestyrelse foruden flere andre henvendelser. Der står i betænkningen, at der er modtaget en række skriftlige henvendelser. Udvalget har imidlertid ikke ment, at det var nødvendigt at optrykke alle disse henvendelser.

(Kort bemærkning).

Rager: Jeg ved ikke, hvorfor den højtærede minister mener, at dolkestød er et uartigt ord; jeg synes, det lyder pænt og passer rigtig godt her.

Så var den højtærede minister der igen, da han skulle svare mig på spørgsmålet om, hvorvidt man i København kunne få morgenombæringen noget tidligere. Den højtærede minister sagde, at det ærede medlem — det var altså mig — havde den opfattelse, at postgangen kunne lægges, så den

[Rager.]

passede hver enkelt. Det har jeg aldrig sagt noget om. Det var igen den måde at diskutere på, jeg advarede imod.

Det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen ville åbenbart give til kende, at det intet betyder, når vi sidder i et udvalg, hvor vi har vor rod. Men vore interesser, erhvervsmæssigt, bolig-mæssigt og helt igennem, er jo ét med os selv; så selvfølgelig betyder det noget. Hvis det ærede medlem ikke ved, at det betyder noget, at han er redaktør og valgt i Vejle hovedsagelig af landboere, er det virkelig sørgeligt, for han er meget stærkt påvirket af det. Vi andre kan mærke det på lang afstand.

Derefter talte det ærede medlem om det mishandlede København — det skulle vel være i gåseøjne, ikke sandt? Jeg kan ikke komme ind på alle de uretfærdigheder, der er øvet mod Storkøbenhavn, men lad mig nævne eksemplet med overpræsidentens ressort, som blev betalt af Københavns kommune med ca. 15 pct.s refusion gennem mange år, indtil staten nu endelig har erkendt, at det var rigtigt, at den refunderede 85 pct.; men tilbagebetaling har der ikke været noget af. Der er mange flere ting, men jeg nævner blot denne, fordi det måske kunne interessere det ærede medlem at kende en af dem.

(Kort bemærkning).

Alfred Jensen: Jeg takker for den oplysning, jeg fik af det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen om, at udvalget ikke stod over for at skulle skaffe 10 mill. kr. Det vil altså sige, at man roligt kunne have afvist ministerens forslag. Nu får vi en anden forklaring på årsagen til, at man alligevel har indladt sig i forhandlinger om det, nemlig den, at der skal bruges penge bl. a. til folkepensioneringen. Det forekommer mig i allerhøjeste grad at være en søforklaring, eftersom det er oplyst af finansministeren, at der det første år bliver over-skud med den ene procent, der opkræves i ekstraskat. Den forklaring kan altså heller ikke tages for gode varer. Der er kun én eneste forklaring efter det, der her er sagt, og det er, at partiet venstre går med til at benytte postvæsenet som et skatteobjekt

til at få borgerne, og det bør man tænke over i fremtiden.

(Kort bemærkning).

N. Chr. Christensen: Jeg skal ikke forlænge diskussionen, men kun for historisk-skrivningens skyld sige til det ærede medlem hr. Rager, at jeg ikke er valgt i Vejle-kredsen — det er det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen — men derimod i Bækkekredsen. At det ærede medlem hr. Rager ikke ved det, er der selvfølgelig ikke noget at sige til, så langt rækker storby-interesserne åbenbart ikke.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslag nr. 1

forkastedes med 109 stemmer mod 23; 5 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Ændringsforslag nr. 2

vedtoges med 109 stemmer mod 15; 13 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Ændringsforslagene nr. 3 og 4, § 1, således ændret, ændringsforslag nr. 5 og § 2, således ændret,

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget

Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingsmand Harald Nielsen har meddelt mig, at han ønsker til ministeren for offentlige arbejder at stille følgende spørgsmål:

„Hvilken begrundelse kan ministeren give for, at banerne visse steder under stor bekostning opretholder bevogtning af vejtrafikløse jernbaneoverskæringer?“

Spørgsmålet vil blive optaget på dagsordenen for tingets førstkommende spørgetid.

[Formanden.]

Det er meddelt mig, at det ærede medlem hr. *Henry Christensen* ønsker at udtræde af udvalget angående forslag til lov om ændring i lov om folkeforsikring. (Vedrørende en appelinstant for invalideforsikringsretten). Til at indtræde i det nævnte udvalg i stedet for *Henry Christensen* har vedkommende gruppe udpeget *Helga Pedersen*, som herefter er valgt.

Det er meddelt mig, at det ærede medlem hr. *Henry Christensen* ønsker at udtræde af udvalget angående forslag til lov om opfindelser vedrørende krigsmateriel. Til at indtræde i det nævnte udvalg i stedet for *Henry Christensen* har vedkommende gruppe udpeget *Helga Pedersen*, som herefter er valgt.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 31. januar, kl. 13 med følgende dagsorden:

1) *Første behandling af:*

Forslag til lov om udskydelse af revision af lov om erhvervsvejledning.

2) *Første behandling af:*

Forslag til lov om ydelse af ekstraordinær brændselshjælp til arbejdsløshedsforsikrede.

3) *Første behandling af:*

Forslag til lov om en særlig ydelse til alders- og invaliderentemodtagere m. fl.

4) *Første behandling af:*

Forslag til lov om et særligt brændseltillæg til alders- og invaliderentemodtagere m. fl. [af *Ragnhild Andersen* m. fl.].

5) *Forespørgsel til ministeren for Grønland af Oluf Pedersen.*

Mødet hævet kl. 17⁵.

51. møde.

Torsdag den 31. januar kl. 13.

Den første sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om udskydelse af revision af lov om erhvervsvejledning.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1103, fremsættelsen i tidenden sp. 1908).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Per Hækkerup: På min gruppes vegne kan jeg anbefale det høje ting at tiltræde den højtærede økonomi- og arbejdsministers forslag om, at revisionen af loven om erhvervsvejledning udskydes. I sin fremsættelse anfører den højtærede minister som begrundelse for det foreliggende lovforslag, at loven, der blev vedtaget i marts 1953, og som skulle være trådt i kraft den 1. oktober 1953, på grund af langvarige forberedelsesarbejder, derunder især forhandlinger med bevillingsmyndighederne, ikke kunne føres ud i livet før den 1. oktober 1955, d. v. s. 2 år senere end beregnet. Da der i loven var regnet med en 3-årig periode, inden den skulle tages op til fornyet overvejelse, og da iværksættelsen af loven blev udskudt 2 år, forekommer det mig naturligt, at vi også udskyder en eventuel revision af loven i 2 år, sådan som den højtærede minister her foreslår.

Samtidig med at jeg kan anbefale det foreliggende lovforslag, vil jeg dog gerne have lov til at give udtryk for en beklagelse over, at det har været nødvendigt at fremsætte det. Det var jo utvivlsomt hensigten, da loven blev vedtaget i marts måned 1953 og ikrafttrædelsesdatoen blev fastsat til den 1. oktober samme år, at loven så også rent faktisk skulle være trådt i kraft på det tidspunkt. Ikke mindst under hensyn til, at et stadig stigende antal unge i disse år melder sig til erhvervslivet, var det af stor betydning, at ordningen så hurtigt som muligt blev ført ud i livet. Det kan jo ikke nægtes, at det har betydning ikke bare